

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 29 kwietnia 2013r.

RPZ-61/31/12/JM

DECYZJA nr RPZ 6/2013

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50 poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu wobec iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, stosowanie przez iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu we wzorcu umownym o nazwie: Regulamin sklepu internetowego iBOOD postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kpc, o treści:

1. Informacje o produktach dostępnych w Sklepie iBOOD są technicznie wyświetlane na stronie internetowej i nie mogą stanowić podstawy do roszczeń wobec Spółki oraz iBOOD (§ 2 pkt 1.4)
2. iBOOD zastrzega sobie możliwość błędów w opisie produktów. Zdjęcia produktów są jedynie przykładowe i służą prezentacji konkretnie wskazanych w nich modeli (§ 11 pkt 1.2)
3. Produkt podlega zwrotowi, jeżeli (...) posiada oryginalne opakowanie (§ 7 pkt 1.5)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 24 stycznia 2013r.

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, **nakłada się na iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu karę pieniężną** w wysokości 2.975 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt pięć zł), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

W związku z otrzymaną skargą konsumencką Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Poznaniu (dalej: Prezes Urzędu) wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy działania iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej: Spółka) związane ze sprzedażą towarów przez internet uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił, że Spółka prowadzi sprzedaż towarów za pośrednictwem strony internetowej www.iבוד.com/pl/pl, zgodnie z postanowieniami Regulaminu sklepu internetowego iBOOD. Jak ustalono, we wzorcu tym zamieszczone zostały postanowienia, które mogą być tożsame z postanowieniami uznanymi przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: SOKiK) za niedozwolone i wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania przez iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na stosowaniu w Regulaminie sklepu internetowego iBOOD postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kpc, o treści:

1. Informacje o produktach dostępnych w Sklepie iBOOD są technicznie wyświetlane na stronie internetowej i nie mogą stanowić podstawy do roszczeń wobec Spółki oraz iBOOD (§ 2 pkt 1.4)
2. iBOOD zastrzega sobie możliwość błędów w opisie produktów. Zdjęcia produktów są jedynie przykładowe i służą prezentacji konkretnie wskazanych w nich modeli (§ 11 pkt 1.2)
3. Produkt podlega zwrotowi, jeżeli (...) posiada oryginalne opakowanie (§ 7 pkt 1.5).

Spółka, zawiadomiona o wszczęciu postępowania administracyjnego, pismem z dnia 28 stycznia 2013r. ustosunkowała się szczegółowo do postawionych zarzutów.

Odnosząc się do postanowień zakwestionowanych w pkt 1 i 2 Spółka wyjaśniła, że jej intencją nie jest wyłączenie odpowiedzialności za błędy w opisie, w wyniku których konsument mógłby ponieść szkodę, jeżeli szkoda powstała w wyniku jej zawinionego działania. Spółka podkreśliła, że jej intencją było wyłącznie wskazanie, że w opisie produktu z przyczyn losowych i niejednokrotnie w ogóle od niej niezależnych mogą pojawić się pewne nieścisłości. Nawet dochowując należytej staranności nie jest bowiem w stanie zweryfikować wszystkich danych technicznych rzeczy udostępnionych jej przez producenta. Spółka poinformowała, że w celu usunięcia wszelkich wątpliwości ww. klauzule zostały wykreślone z Regulaminu.

W zakresie ostatniego z postanowień Spółka podniosła m.in., że żadne z postanowień niedozwolonych powołanych przez Prezesa Urzędu *nie jest chociażby podobne do tego zawartego w Regulaminie*. Spółka wskazała, że przewiduje możliwość zwrócenia towaru używanego, jak i towaru wraz ze zniszczonym oryginalnym opakowaniem. Nie jest również konieczne wysyłanie rzeczy w tym samym opakowaniu, w którym została dostarczona. Zdaniem Spółki, stwierdzenie Prezesa Urzędu, że omawiana klauzula narusza dobre obyczaje oraz rażąco narusza interesy konsumenta stanowi nadużycie. W opinii Spółki, Prezes Urzędu dokonując wykładni oświadczeń woli zawartych w Regulaminie czyni to w taki sposób, aby udowodnić, że akt ten jest bezprawny, niezależnie od jego rzeczywistej treści. Spółka zwróciła uwagę, że żaden konsument dotychczas nie interpretował analizowanego postanowienia w taki sposób, w jaki dokonuje tego Prezes Urzędu. Spółka podkreśliła także, że Prezes Urzędu w swoich działaniach z jednej strony powinien zważyć interesy konsumentów, z drugiej zaś interesy przedsiębiorcy, który w ramach wolności gospodarczej, przy uwzględnieniu zasady swobody umów obowiązującej w prawie prywatnym ma prawo do zabezpieczenia swoich praw.

Spółka zaznaczyła, że *jeżeli zdaniem Prezesa Urzędu możliwe jest, aby konsument po odstąpieniu od umowy mógł oddać rzecz bez opakowania stanowiącego jej część składową względnie przynależność, z którym wiążą się określone uprawnienia, a którego- zgodnie ze stanowiskiem organu- w sposób uprawniony „się wyrzbił”, wówczas umowa cywilnoprawna pozbawiona zostałaby cechy ekwiwalentności i tworzyła zobowiązanie sprzeczne z naturą stosunku prawnego. Wykreowana więź obligacyjna byłaby sprzeczna z art. 353¹ k.c. oraz art. 58 k.c. i w konsekwencji nieważna. Organ dopuszcza bowiem sytuację, w której konsument pomimo odstąpienia od*

umowy de facto nieodpłatnie nabywa część składową lub przynależność rzeczy i zachowuje ją dla siebie, a nawet czyni przedmiotem obrotu.

Spółka zwróciła również uwagę na art. 395 § 2 Kodeksu cywilnego zarzucając, że Prezes Urzędu zdaje się ignorować jego treść. Spółka wskazała, że Prezes Urzędu próbuje nadać konsumentowi dodatkowe uprawnienia interpretując postanowienia wzorca w sposób sprzeczny z podstawowymi zasadami wykładni. Zdaniem Spółki, gdyby Prezes Urzędu dokonał wykładni wzorca w sposób prawidłowy wówczas zauważyłby, że omawiany zapis nie wywołuje konsekwencji wskazanych w postanowieniu o wszczęciu postępowania. Jak podkreśliła Spółka, nie uzależnia możliwości odstąpienia od umowy od zwrotu rzeczy w oryginalnym opakowaniu, w dodatku niezniszczonym. W ocenie Spółki, należy odróżnić wysłanie produktu podlegającego zwrotowi w oryginalnym opakowaniu od wysłania produktu wraz z oryginalnym opakowaniem w jakiegokolwiek postaci.

Podsumowując swoje stanowisko Spółka wskazała, że opakowanie jest częścią składową rzeczy względnie jej przynależnością. Częstokroć z posiadaniem oryginalnego opakowania wiążą się uprawnienia dla posiadacza rzeczy, np. uprawnienia z tytułu gwarancji. W opinii Spółki, nie ulega wątpliwości, że rzecz powinna zostać oddana kompletna, a więc również z jej częściami składowymi oraz przynależnościami. Konsument może więc wysłać sprzedawcy rzecz w dowolny sposób, byleby zwrócony towar zawierał również oryginalne opakowanie, chociażby zniszczone w związku z używaniem rzeczy w ramach czynności zwykłego zarządu. Taka regulacja, zdaniem Spółki, nie tylko nie narusza praw konsumentów, ale przyczynia się do polepszenia ochrony konkurencji i pozycji konsumenta na rynku z uwagi na swoją przejrzystość. Pomimo przedstawionych zastrzeżeń co do podstaw kwestionowania ww. postanowienia, Spółka poinformowała, że z daleko posuniętej ostrożności wyszczególniła w Regulaminie, że konsument winien wysłać towar w oryginalnym opakowaniu jedynie wówczas, jeśli jest to możliwe.

Spółka wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na fakt, że usunęła naruszenia w zakresie, w jakim istniały i naruszenia te nie były istotne oraz umorzenie prowadzonego wobec niej postępowania. Spółka podniosła, że Prezes Urzędu powinien rozważyć nienakładanie na nią kary pieniężnej ponieważ *potencjalny zakres naruszeń- jeżeli w ogóle istniał- był minimalny i wynikający głównie z nieścisłości interpretacyjnych oraz niedoskonałości języka.* Wpływ na tę decyzję powinien mieć również, w ocenie Spółki, fakt, że podjęła czynności zmierzające do sanowania sytuacji i dobrowolnie modyfikuje klauzule budzące wątpliwości.

Pismem z dnia 6 marca 2013r. Spółka wniosła o wydanie decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spółka zobowiązała się do zaniechania stosowania klauzul umownych, których dotyczy niniejsze postępowanie wskazując, że *podjęła działania zmierzające do usunięcia naruszeń- usunęła niedozwolone klauzule ze swoich wzorców.* Spółka wniosła także, aby Prezes Urzędu w swojej decyzji ograniczył się do stwierdzenia, że klauzule te były niedozwolone (z wyjątkiem klauzuli z § 7 pkt 5 Regulaminu) i stwierdził zaniechanie stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Spółka poinformowała ponadto o zmianie postanowienia § 7 pkt 5 Regulaminu i zobowiązała się do niestosowania tej klauzuli w poprzednim brzmieniu w przyszłości.

W załączeniu do pisma z dnia 28 marca 2013r. Spółka przedłożyła Regulamin sklepu internetowego iBOOD obowiązujący od dnia 25 stycznia 2013r.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka pod firmą: iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem 0000302432 (dowód: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego- k. 308- 313 akt).

Przedmiotem działalności Spółki jest m.in. sprzedaż konsumentom towarów przez internet. Zasady i warunki, na jakich Spółka prowadzi sprzedaż towarów określone zostały w Regulaminie sklepu internetowego iBOOD. Z Regulaminu wynika, że serwis iBOOD jest

Europejską platformą transakcji zawierającą największą liczbę ofert jednodniowych, który w Polsce prowadzi sprzedaż produktów za pośrednictwem strony internetowej w domenie www.ibood.pl. Zgodnie z Regulaminem, iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu jest sprzedawcą a zarejestrowany użytkownik iBOOD, tj. osoba posiadająca konto w serwisie iBOOD, kupującym.

W ww. wzorcu umownym obowiązującym od dnia 1 października 2011r. zamieszczone zostały postanowienia o treści:

1. Informacje o produktach dostępnych w Sklepie iBOOD są technicznie wyświetlane na stronie internetowej i nie mogą stanowić podstawy do roszczeń wobec Spółki oraz iBOOD (§ 2 pkt 1.4)
2. iBOOD zastrzega sobie możliwość błędów w opisie produktów. Zdjęcia produktów są jedynie przykładowe i służą prezentacji konkretnie wskazanych w nich modeli (§ 11 pkt 1.2)
3. Produkt podlega zwrotowi, jeżeli (...) posiada oryginalne opakowanie (§ 7 pkt 1.5).
(dowód: pismo Spółki z dnia 31 maja 2012r. oraz Regulamin sklepu internetowego iBOOD- k. 14- 21 akt).

W trakcie prowadzonego postępowania Spółka poinformowała o usunięciu z Regulaminu postanowień § 2 pkt 1.4 i § 11 pkt 1.2 oraz zmianie postanowienia § 7 pkt 1.5.

Jak ustalono, Spółka wykreśliła z Regulaminu § 11 pkt 1.2. Spółka usunęła także tę część postanowienia § 2 pkt 1.4 (oznaczonego w nowym Regulaminie jako § 2 pkt 4), w której zastrzeżono, że informacje o produktach zamieszczone na stronie internetowej nie mogą być podstawą kierowanych wobec niej roszczeń. Postanowienie to otrzymało treść: „Informacje o produktach dostępnych w Sklepie iBOOD są technicznie wyświetlane na stronie internetowej”. Z kolei § 7 pkt 1.5 (§ 7 pkt 5 w nowym Regulaminie) został zmieniony w następujący sposób: „Produkt podlega zwrotowi, jeżeli (...) posiada oryginalne opakowanie (jeśli to możliwe)”. Regulamin uwzględniający przedstawione zmiany Spółka stosuje od dnia 25 stycznia 2013r. (dowód: pisma Spółki z dnia: 28 stycznia 2013r.- k. 301- 305 akt i 6 marca 2013r.- k. 318 akt, Regulamin sklepu internetowego iBOOD obowiązujący od dnia 25 stycznia 2013r. załączony do pisma Spółki z dnia 28 marca 2013r.- k. 344- 348 akt).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli stać się klientami Spółki, tj. zawrzeć z nią umowę sprzedaży zgodnie z postanowieniami Regulaminu sklepu internetowego iBOOD. Działania Spółki nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów- jej obecnych i przyszłych kontrahentów, których sytuacja jest identyczna i wynika z posługiwania się przez Spółkę wzorcem umowy. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie

istnieje zatem możliwość poddania zachowania Spółki dalszej ocenie pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ocenę tę poprzedzić należy stwierdzeniem, że iBOOD Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest bowiem spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży towarów przez internet.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Stwierdzenie tej praktyki wymaga wystąpienia dwóch przesłanek: **bezprawności działania przedsiębiorcy i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.**

Jako bezprawne należy kwalifikować zachowania sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (por. Komentarz do ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji pod red. Janusza Szwai, Wyd. CH Beck, Warszawa 2000r., str. 117-118). Zbiorowe interesy konsumentów to prawa nieograniczonej liczby konsumentów, nie stanowią przy tym sumy indywidualnych interesów dającej się określić, nawet licznej grupy konsumentów.

Bezprawność zarzuconej Spółce praktyki wynika z tożsamości stosowanych przez nią postanowień wzorca umowy z postanowieniami wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

W świetle utrwałonego orzecznictwa sądowego Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów również w odniesieniu do przedsiębiorcy, który nie był stroną postępowania sądowego zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005r. sygn. akt VI ACa 760/05 podkreślił, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne już wpisane do rejestru, przy czym wpis taki związany był z działaniami innych przedsiębiorców.

Z kolei w wyroku z dnia 25 maja 2005r. sygn. akt XVII Ama 46/04 SOKiK wyraził pogląd, że dla uznania określonej klauzuli za niedozwolone postanowienie umowne wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie klauzul powinien być bowiem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.

Przedstawione powyżej orzecznictwo potwierdza uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r. sygn. akt III SZP 3/2006, w której uznano, że *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a* (w obowiązującej obecnie ustawie z

dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów, praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów uregulowana została w art. 24).

Odwołując się do argumentów o charakterze celowościowym oraz kierując się potrzebą zapewnienia skuteczności tego przepisu, Sąd Najwyższy podkreślił, że *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów obejmuje również przypadki wprowadzenia jedynie zmian kosmetycznych, polegających na przedstawieniu szyku wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru. (...) Możliwość uznania zachowania przedsiębiorcy, polegającego na stosowaniu postanowień wzorców umownych, które nie mają identycznego brzmienia jak postanowienia wpisane do rejestru, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, w sposób istotny zwiększa skuteczność obu instytucji (tj. niedozwolonych postanowień umownych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumenta), zniechęcając przedsiębiorców do obchodzenia wpisów dokonanych w rejestrze niedozwolonych postanowień.*

Nie jest więc konieczna dokładna, literalna zbieżność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Niedozwolone będą również takie postanowienia wzorców umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, których treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną wykładnię.

W prowadzonym postępowaniu Prezes Urzędu zakwestionował postanowienia § 2 pkt 1.4 i § 11 pkt 1.2 Regulaminu sklepu internetowego iBOOD (**pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji**), które mogą prowadzić do wyłączenia odpowiedzialności Spółki wobec konsumentów.

Postanowienia te przewidują, że: „Informacje o produktach dostępnych w Sklepie iBOOD są technicznie wyświetlane na stronie internetowej i nie mogą stanowić podstawy do roszczeń wobec Spółki oraz iBOOD” oraz „iBOOD zastrzega sobie możliwość błędów w opisie produktów. Zdjęcia produktów są jedynie przykładowe i służą prezentacji konkretnie wskazanych w nich modeli”.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011r. sygn. akt XVII Amc 2719/10 SOKiK uznał za niedozwolone postanowienie o treści: *Zespół pracowników sklepu/pracowni ORTOFACH dokłada wszelkich starań, aby zdjęcia, opisy i dane techniczne umieszczanych w sklepie internetowym produktów były dokładne i rzetelne. Nie ponosimy jednak odpowiedzialności za błędne podanie danych technicznych towaru lub nagłą ich zmianę przez producenta* (pozycja 2917 rejestru). W uzasadnieniu wyroku SOKiK stwierdził, że ww. postanowienie spełnia przesłanki klauzuli abuzywnej określonej m.in. w art. 385¹ § 1 i art. 385³ pkt 2 Kodeksu cywilnego. SOKiK podkreślił, że przedsiębiorca zastrzegł w tej klauzuli, że umieszczone przez niego w sklepie internetowym opisy, zdjęcia i dane techniczne sprzedawanych produktów mogą zawierać błędy i- co istotne- nie mogą być podstawą roszczeń kierowanych przez konsumentów. SOKiK orzekł, że takie uregulowanie umowne jest niedopuszczalne. Przedsiębiorca świadczy bowiem usługi i sprzedaje towary na odległość- prezentuje cechy sprzedawanych towarów przez internet, w ten sposób zachęcając klientów do nabywania towarów właśnie u niego. Zdaniem SOKiK, jest oczywiste, że kupując towar konsumenci zapoznają się z jego opisem choćby w celu uzyskania informacji na temat jego cech czy danych technicznych. SOKiK uznał, że to właśnie treść oferty zawartej na stronie internetowej przedsiębiorcy decyduje o podjęciu przez konsumenta decyzji o zakupie określonego towaru. Rzetelność opisu ma zatem podstawowe znaczenie dla zapewnienia konsumentowi możliwości racjonalnego i odpowiadającego potrzebom wyboru. Wyłączenie odpowiedzialności za treść oferty zamieszczonej na stronie internetowej przedsiębiorcy umożliwia, bez ponoszenia jakiegokolwiek odpowiedzialności, wpływanie na racjonalność takiego wyboru. SOKiK podzielił stanowisko powoda, że przedsiębiorca wyłącza swoją odpowiedzialność wobec konsumentów w związku z faktem, że towar mógłby posiadać odmienne cechy aniżeli podane w ofercie. Zwrócił także uwagę, że przedsiębiorca jako profesjonalista jest zobowiązany wykonywać swoją działalność z należytą starannością. Świadcząc usługi poprzez sklep internetowy powinien więc zadbać o to, by informacje zamieszczone na stronie internetowej były rzetelne, kompletne,

aktualne i dokładne. Oferując produkt do sprzedaży konsumentowi przedsiębiorca winien zatem sprawdzić, czy posiada właściwości, o których informuje i upewnić się, czy publikacja danych technicznych na stronie internetowej nie zawiera omyłek. SOKiK stwierdził, że ww. postanowienie całkowicie wyłącza odpowiedzialność przedsiębiorcy w tym zakresie, co może powodować stan niepewności konsumenta co do właściwości oferowanego przez przedsiębiorcę towaru. Dlatego też SOKiK uznał, że postanowienie to nie uwzględnia i nie zabezpiecza interesu konsumenta jako słabszej strony umowy i prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nierównorzędny i rażąco dla niego niekorzystny. W ocenie SOKiK, takie postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Możliwość wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy za treść informacji o oferowanych towarach została także zakwestionowana przez SOKiK w wyrokach z dnia: 25 października 2011r. sygn. akt XVII Amc 3196/11 i 29 września 2011r. sygn. akt XVII Amc 3007/10. Na mocy tych wyroków do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wpisano postanowienia o treści odpowiednio: *Zdjęcia, kolor i opisy produktów mają wyłącznie charakter orientacyjny i nie mogą być podstawą do jakichkolwiek roszczeń i reklamacji* (pozycja 2773 rejestru) oraz *Nie ponosimy odpowiedzialności za ewentualne błędy w opisie lub drobne rozbieżności między zdjęciem produktu a jego rzeczywistym wyglądem- takowe nie mogą być podstawą roszczeń* (pozycja 2848 rejestru).

Z kolei na podstawie wyroku SOKiK z dnia 31 stycznia 2012r. sygn. akt XVII Amc 3176/11 do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wpisana została klauzula o treści: *Wszelkie informacje na temat towaru w ofercie internetowego e- sklepu GuGu.pl są zgodne z danymi katalogowymi producentów. Sklep GuGu zastrzega sobie prawo do ewentualnych błędów* (pozycja 3109 rejestru).

Zdaniem Prezesa Urzędu, zakwestionowane w pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji postanowienia mieszczą się w hipotezach przywołanych klauzul niedozwolonych. Tak jak ww. klauzule, postanowienia te mogą bowiem prowadzić do wyłączenia odpowiedzialności Spółki względem konsumenta za treść prezentowanych na stronie internetowej informacji o właściwościach sprzedawanych towarów. Wykładnia ww. postanowień prowadzi do wniosku, że Spółka dopuszcza możliwość podawania błędnych informacji o oferowanych towarach, a konsument nie może wywodzić z tego faktu jakichkolwiek roszczeń wobec Spółki. Powołując się na wskazane postanowienia Spółka będzie mogła zwolnić się z odpowiedzialności nawet w przypadku, gdy zamieszczone przez nią na stronie internetowej informacje o ofercie okażą się nierzetelne i będzie to spowodowane brakiem należytej staranności z jej strony. Przy tak sformułowanych postanowieniach konsument nie ma pewności, jakie faktycznie cechy mają oferowane przez Spółkę towary. Jak słusznie zauważył SOKiK, przy sprzedaży przez internet konsument decyduje o nabyciu określonego towaru kierując się jego opisem zamieszczonym na stronie internetowej. W ocenie Prezesa Urzędu, analizowane postanowienia wywierają tożsame skutki prawne jak klauzule z rejestru zwalniając Spółkę z odpowiedzialności w przypadku stwierdzenia, że towar posiada w rzeczywistości odmienne cechy niż podane na stronie internetowej.

Zajmując stanowisko w kwestii postawionych zarzutów Spółka podniosła, że jej intencją nie było wyłączenie odpowiedzialności, ale wskazanie, że w opisie towarów z przyczyn losowych i od niej niezależnych mogą pojawić się pewne nieścisłości. Spółka pomija jednak, że zakwestionowane postanowienia mają tak szeroki zakres zastosowania, że mogą skutkować wyłączeniem jej odpowiedzialności w każdej sytuacji, kiedy okaże się, że informacje zamieszczone na stronie internetowej nie są prawidłowe.

Przypomnienia ponadto wymaga, że bezprawność ma charakter obiektywny, niezależny od wystąpienia szkody i zamiaru podmiotu dopuszczającego się bezprawnych działań. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2011r. sygn. akt III SK 45/10, *odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów*

ma charakter odpowiedzialności obiektywnej w tym sensie, że stwierdzenie zawnionego charakteru przedmiotowego naruszenia nie jest konieczną przesłanką stwierdzenia naruszenia jej przepisów. Rozważania w przedmiocie winy przedsiębiorcy są zatem zbędne z punktu widzenia możliwości zastosowania przepisów prawa materialnego, takich jak zakaz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (...). Intencje i zamiar Spółki nie mają tym samym wpływu na uznanie jej działań za bezprawne w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jako niedozwolone Prezes Urzędu uznał ponadto postanowienie § 7 pkt 1.5 Regulaminu sklepu internetowego iBOOD (**pkt I.3 sentencji decyzji**), zgodnie z którym: „Produkt podlega zwrotowi, jeżeli (...) posiada oryginalne opakowanie”.

W opinii Prezesa Urzędu, postanowienie to jest tożsame z klauzulami niedozwolonymi wpisanymi w pozycjach: 2778 i 3158 rejestru, o treści: *Zwracany w tym trybie towar zostanie przyjęty tylko i wyłącznie wtedy, gdy będzie odesłany w oryginalnym, nieuszkodzonym opakowaniu* (wpis na podstawie wyroku SOKiK z dnia 25 października 2011r. sygn. akt XVII Amc 5374/11) oraz *Zwroty są akceptowane wyłącznie w oryginalnych opakowaniach* (wpis na podstawie wyroku SOKiK z dnia 13 stycznia 2012r. sygn. akt XVII Amc 300/11). W orzecznictwie SOKiK uznaje się, że tej treści postanowienia są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów w rozumieniu art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego. W uzasadnieniu drugiego z powołanych wyroków SOKiK podkreślił, że żaden z obowiązujących przepisów nie wymaga od konsumenta zwrotu towaru w oryginalnym opakowaniu. SOKiK zauważył, że do sprzedaży na odległość mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Art. 7 ust. 3 tej ustawy stanowi, że konsument ma obowiązek zwrócić towar w stanie niezmienionym. Z przepisu tego nie wynika jednak obowiązek zwrotu towaru w oryginalnym opakowaniu. SOKiK zaznaczył, że odstąpienie od umowy może nastąpić po rozpakowaniu towaru przez konsumenta, a nawet po zniszczeniu opakowania. Odnosząc się do zarzutów pozwanego przedsiębiorcy, że opakowanie jest integralną częścią zakupionego towaru, SOKiK wskazał, że nie wynika to z wzorca, a tym samym może wprowadzać konsumenta w błąd co do jego uprawnień. Konsument może odstąpić od umowy zawartej na odległość w terminie 10 dni. Może więc wyzbyć się opakowania, w którym otrzymał towar i pozostawać w błędnym przekonaniu, że od umowy odstąpić nie może lub też poszukiwać opakowania tożsamego z oryginalnym, co może narazić go na nieuzasadnione koszty. Okoliczności te przesądziły o uznaniu przez SOKiK, że ww. postanowienie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza uzasadnione interesy konsumenta, w tym przede wszystkim jego interes ekonomiczny.

W ocenie Prezesa Urzędu, argumenty przywołane przez SOKiK są adekwatne także do zakwestionowanego postanowienia. Bez wątplenia postanowienie to ma tożsamy zakres zastosowania jak ww. klauzula niedozwolona. Wywiera także tożsamy wpływ na sytuację prawną konsumenta, zobowiązując go do posiadania oryginalnego opakowania towaru w razie skorzystania z prawa odstąpienia od umowy.

Należy podkreślić, że zakwestionowane postanowienie jest częścią regulacji określającej prawo, sposób i termin odstąpienia konsumenta od umowy zawartej na odległość i powołującej się na przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Pełna treść § 7 pkt 1.5 uwzględnia m.in. art. 7 ust. 3 tej ustawy w zakresie obowiązku zwrotu przez konsumenta otrzymanego świadczenia. Sformułowanie: „produkt podlega zwrotowi, jeżeli posiada oryginalne opakowanie” bezpośrednio wskazuje konsumentowi, że aby zwrócić towar musi odesłać też jego oryginalne opakowanie. Posiadanie, a w konsekwencji odesłanie oryginalnego opakowania towaru jest zatem- obok zwrotu zakupionego towaru- jednym z warunków, który musi spełnić konsument odstępujący od umowy zawartej ze Spółką. Nie ma tym samym znaczenia odróżnienie, czy towar zostanie odesłany w oryginalnym opakowaniu czy wraz z oryginalnym opakowaniem w jakiegokolwiek postaci, co podniosła Spółka. Istotne jest bowiem to, że konsument ma obowiązek posiadania, a co za tym idzie także zwrotu oryginalnego opakowania zakupionego towaru. Wbrew

twierdzeniom Spółki, we wzorcu nie ma postanowień, które dopuszczałyby możliwość zwrotu towaru bez jego oryginalnego opakowania.

Warto przy tym zauważyć, że § 7 pkt 1.8 Regulaminu przewiduje, że Spółka zwróci konsumentowi otrzymane świadczenie tylko w przypadku, gdy jego odstąpienie od umowy nastąpi *zgodnie z postanowieniami powyżej*, a więc z zachowaniem warunków określonych m.in. w zakwestionowanym postanowieniu. Oznacza to, że Spółka może zwolnić się z rozliczeń finansowych z konsumentem i nie zwrócić np. uiszczonej przez niego ceny podnosząc, że nie dokonał zwrotu towaru w oryginalnym opakowaniu. Z uwagi na powyższe, uzasadnione jest stwierdzenie, że postanowienie wzorca Spółki wywiera tożsame skutki jak ww. klauzula niedozwolona.

Powyżej wskazano, że dla spełnienia przesłanek praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów niezbędne jest wykazanie, że bezprawne działanie przedsiębiorcy godzi w **zbiorowy interes konsumentów**.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że *praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy*.

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pod tym pojęciem należy rozumieć *stricte* ekonomiczne interesy konsumentów (o wymiarze majątkowym) oraz prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest więc konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki. Wystarczająca jest możliwość wystąpienia negatywnych skutków praktyki wobec nieograniczonej liczby konsumentów. Niezależnie zatem od ustaleń Spółki, że żaden z konsumentów nie uznał stosowanego przez nią postanowienia § 7 pkt 1.5 za niedozwolone postanowienie umowne możliwe jest stwierdzenie, że naruszony został zbiorowy interes konsumentów.

Fakt, że Spółka posługuje się w obrocie z konsumentami wzorcem umowy powoduje, że skutkami jej działań dotknięty może być nieoznaczony z góry krąg konsumentów, którego nie da się zidentyfikować, a więc wszyscy jej dotychczasowi i przyszli kontrahenci. W tym wypadku z posługiwania się przez Spółkę wzorcem umownym wynika powtarzalność jej zachowania wobec takich osób.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że w rozpatrywanej sprawie spełnione zostały przesłanki niezbędne do przypisania Spółce praktyki naruszającej

zbiorowe interesy konsumentów: wykazana została bezprawność jej działań oraz naruszenie zbiorowego interesu konsumentów.

Podstawą rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu jest art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Ciężar udowodnienia okoliczności zaniechania stosowania zarzuconej praktyki spoczywa, stosownie do art. 27 ust. 3 ustawy, na przedsiębiorcy.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, Spółka zmieniła Regulamin sklepu internetowego iBOOD usuwając z niego postanowienia, które zostały zakwestionowane w prowadzonym postępowaniu administracyjnym. Zmieniony w ww. zakresie Regulamin obowiązuje od dnia 25 stycznia 2013r. Dokonane ustalenia pozwalają na uznanie, że z dniem 24 stycznia 2013r. Spółka zaniechała stosowania zarzuconej jej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nie jest możliwe wydanie decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy, jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione- na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania- że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań.

Wnosząc o wydanie decyzji w oparciu o ww. przepis, Spółka zobowiązała się wprowadzić do zaniechania stosowania zakwestionowanych postanowień niedozwolonych, niemniej jednak- jak poinformowała i jak to wynika z materiału dowodowego- usunęła już ww. postanowienia z Regulaminu sklepu internetowego iBOOD. Nowy Regulamin Spółka stosuje w obrocie konsumenckim od dnia 25 stycznia 2013r. Z uwagi na fakt, że Spółka zaniechała stosowania zarzuconej jej praktyki bezcelowe jest przyjęcie złożonego przez nią zobowiązania.

Mając powyższe na uwadze, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I sentencji decyzji.

II.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności charakter i możliwe skutki zakwestionowanych postanowień dla interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie na Spółkę kary pieniężnej.

W opinii Prezesa Urzędu, ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na co najmniej nieumyślne naruszenie przez Spółkę przepisów ustawy. Brak natomiast wystarczających dowodów, które pozwoliłyby na przypisanie Spółce umyślności działania, tj. zamiaru takiego naruszenia. Zdaniem Prezesa Urzędu, Spółka powinna przewidywać, że jej działania podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej mogą naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym powinna dochować należytej staranności przy konstruowaniu wzorców umownych wykorzystywanych w obrocie z konsumentami, eliminując z nich postanowienia tożsame z klauzulami wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych. Należy ponadto uwzględnić, że rejestr niedozwolonych postanowień umownych jest jawny i powszechnie dostępny, a stosowanie postanowień do niego wpisanych oznacza wprowadzenie do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego.

Przychód osiągnięty przez Spółkę w 2012r. wyniósł [usunięto] zł. Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na Spółkę wynosi [usunięto] po zaokrągleniu.

Ustalając wysokość kary Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi stwierdzonych naruszeń przepisów ustawy, wynikiem których jest określona kwota bazowa. W dalszej kolejności Prezes Urzędu rozważył, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

Przypisana Spółce praktyka polega na stosowaniu postanowień wzorców umów, które wpisane zostały do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Oceniając szkodliwość poszczególnych postanowień Prezes Urzędu uznał, że dotkliwe skutki w sferze interesów konsumentów może wyrzucić postanowienie, które zastrzega, że zwrot towaru przez konsumenta w razie odstąpienia od umowy jest możliwy, jeżeli konsument posiada jego oryginalne opakowanie (pkt I.3 sentencji decyzji). Zastosowanie tego postanowienia może w istocie ograniczyć prawo konsumenta do odstąpienia od umowy w sytuacji, gdy składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy konsument nie posiada już oryginalnego opakowania zakupionego towaru. Zważywszy na fakt, że Spółka dokona rozliczeń z konsumentem, który odstąpił od umowy tylko wówczas, gdy zwróci towar posiadający oryginalne opakowanie, postanowienie to może też uniemożliwić konsumentowi odzyskanie wniesionej zapłaty za towar. Bez wątpliwości stopień naruszenia interesów ekonomicznych i pozaekonomicznych konsumentów może być w tym przypadku znaczny.

Pozostałe postanowienia (pkt I.1 i I.2 sentencji decyzji) nie wywołują bezpośrednich skutków w sferze interesów majątkowych konsumentów. Ich negatywny wpływ na pozycję konsumenta należy jednak uznać za istotny. Postanowienia te umożliwiają bowiem Spółce zwolnienie się z odpowiedzialności względem konsumenta za wszelkie nierzetelne lub błędne informacje o towarach, które zamieszczone zostały w ramach prezentacji oferty na stronie internetowej Spółki.

Rozstrzygając o wadze stwierdzonego naruszenia Prezes Urzędu uwzględnił również fakt, że okres jego trwania przekroczył 1 rok.

W ocenie Prezesa Urzędu, ww. okoliczności przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie [usunięto] % przychodu Spółki w 2012r. tj. [usunięto] zł po zaokrągleniu.

Prezes Urzędu uznał, że w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające, które przemawiałyby za podwyższeniem ustalonej kwoty bazowej kary. W szczególności, brak wystarczających podstaw do przypisania Spółce umyślności działania, a więc zamiaru naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Okolicznością łagodzącą, która wpływa na obniżenie kwoty bazowej kary jest natomiast zaniechanie stosowania przez Spółkę zarzuconej jej praktyki niezwłocznie po wszczęciu niniejszego postępowania. Z tej przyczyny, Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o [usunięto] %, do kwoty 2.975 zł po zaokrągleniu.

Tak ustalona kara stanowi [usunięto] % przychodu Spółki w 2012r. i [usunięto] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Spółkę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Z uwagi na powyższe, Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger